

„Ja, Fader og jeg talte i Dag om, at
Fader har vistnok truffet nogen, der i sin Tid har
kendt Deres Moder.“

Der skyllede en heftig Rødme hen over Kapel-
lanens Ansigt, og hans Blik mørknedes.

„Saa har Deres Fader formodentlig ogsaa talt
om om min Moders Endeligt?“

„Ja.“

Der gik en smertelig Trækning over Kapellanens
Ansigt. Efter et Øjebliks Tavshed sagde han —
sagte og ligesom med Besvær:

„Min stakkels Moder var et Offer for sin Tid,
for sin Slægt, for det Samfund, som ogsaa De og
jeg tilhører, Frøken, og som fra Fødslen lægger en
Spændetrøje om os allesammen for langsomt at tage
Livet af dem, der mangler enten Mod eller Kraft
til at sprænge den.“

Hun saa' noget forundret op paa ham og sagde:

„Ja, hvorledes mener De egentlig —?“

„Aa, jeg mener, at naar vi vil være rigtig
ærlige, bliver vi vist nødt til at indrømme, at vi
alle gaar og slæber paa en mer eller mindre tung
Byrde af Livstræthed, Livslede, Ensomhedsfølelse
eller hvad vi nu vil kalde denne Nutidssygdom,
der er vor Overkulturs bitre Frugt. Der er dem,
der har Sjælskraft nok til at bære denne Byrde